

[Arne Christiansen.]

Jeg vil gerne føje til, at vi ved, at udgiften ved indgreb af denne art, uanset hvor primærudgiften ligger, før eller siden vil falde tilbage på borgerne, måske i denne sag på brugerne. Det bliver dem, der kommer til at betale. Det er derfor også nødvendigt, at man, både når det gælder dette lovforslag og andre inden for forureningsbekæmpelsen, søger såvel at løse det påtrængende forureningsproblem som samtidig at sikre den nødvendige folkelige forståelse og opbakning, al den stund dette jo kun er et skridt på vejen. Jeg mener, at dette er lykkedes. Må jeg henvise til bl. a. ministerens tilkendegivelse over for udvalget om, som det også er gengivet i betænkningen, at påtale over for private forbrugere, der overtræder maksimumsgrænsen for svovlindhold i olie, forudsætter, som det hedder juridisk, „ond tro“. Det vil omvendt sige, at handler man i god tro, er man påtalefri. Også muligheden for tidsbegrænsede dispensationer for nyan-skaffede anlæg til let fuelolie bør nævnes.

Som noget væsentligt vil jeg gerne fremhæve, hvad der også blev peget på under første behandling, at målingerne af luftforureningen ikke alene fortsætter, men intensiveres. Det kan nemlig ikke udelukkes, at vi en dag står med andre resultater, som vil gøre det nødvendigt at tage det, vi nu gennemfører, op til revision. Det er derfor også rimeligt og fornuftigt, at folketingets udvalg vedrørende forureningsbekæmpelse holdes underrettet om såvel udviklingen som påtænkte betydende initiativer. Dette understreger på ny betimeligheden af, at dette udvalg får permanent karakter.

Endelig kan jeg ligesom den konservative ordfører fremføre det hjertesuk, at med forureningsbekæmpelsesministerens mange bestræbelser for at strømlinje dette lovgivningsarbejde må det være naturligt at understrege betænkningens bemærkninger om, at alle forureningsforhold i forbindelse med oliefyring må henlægges under eller i det mindste koordineres af et enkelt organ, såvel på centralt som på lokalt plan. Det er jo velkendt, at i dag beskæftiger såvel boligministeren som forureningsbekæmpelsesministeren sig med disse områder. Men som sagt vender vi nok af mere end én grund i fremtiden tilbage til denne lov, der jo må betragtes som et skridt på vejen.

Jeg kan med disse ord tilsige venstres støtte til lovforslaget.

Nordqvist: Vor ordfører er fraværende, men jeg kan på det radikale venstres vegne i det hele tiltræde betænkningen. Jeg finder grund til at fremhæve, at der er tale om en bemyndigelseslovgivning, men at ministeren har givet tilsagn om i fortsættelse af det allerede etablerede samarbejde med folketingets udvalg angående forureningsbekæmpelse fremtidig løbende at ville orientere udvalget om særlige initiativer i forbindelse med forureningsbekæmpelsen. Det synes jeg er ret vigtigt i denne lovgivning.

Lennart Larson: Jeg er også enig i lovforslagets sigte, men gennem udvalgsarbejdet og arbejdet i øvrigt med problematikken vedrørende dette lovforslag har jeg fået visse betænkeligheder med hensyn til bekendtgørelsen.

Jeg skal først komme med nogle bemærkninger om betænkningen. I betænkningen peges på, at konsekvenserne af lovforslagets gennemførelse er, at markedsføringen af let fuelolie gradvis vil ophøre, som det også er fremgået af ministerens svar til udvalget. Imidlertid er det min opfattelse, at let fuelolie ikke vil være markedsført ved lovens ikrafttræden. Forudsætningen for betænkningens bemærkninger på dette område vil derfor være, at der med sikkerhed må være beholdninger til stede i en længere periode efter lovens ikrafttræden.

Jeg er tilfreds med, at betænkningen indeholder en henstilling om en samlet administration af luftforureningsbekæmpelsen, således at alle forureningsforhold i forbindelse med oliefyring koordineres af et enkelt organ, såvel på lokalt som centralt plan. Vi ved jo alle, at en betingelse for, at en lov kan fungere, er, at loven kan administreres. Manglende hensyn hertil er en generel fejl ved en stor del af den lovgivning, der sker i dette ting.

Imidlertid kunne der ikke skabes enighed om et andet forslag, jeg fremsatte, nemlig at dispensation fra bestemmelser om maksimalt svovlindhold uden videre må kunne meddeles til anvendelse i områder, hvor der ikke ved målinger eller på anden måde kan påvises en overvejende sandsynlighed for væsentlige ulemper som følge af dispensatio-